

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. I. Quid sit conceptio immaculata sanctissimæ Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ARGUMENTUM.

Quid sit Conceptio Immaculata Sanctissimæ Virginis.

ARTICULUS I.

Comprehendere non poteris, quid sit conceptio maculata vel immaculata, nisi prius noveris, quid possit ipsam maculare; & ut hoc scias, cognoscere oportet veritatem illam tum antiquissimam, tum stupendissimam circa transmissionem peccati protoparentis nostri Adæ in omnes filios suos.

Quantis favoribus affecerit DEUS primum hominem, Noveris igitur, quòd cum DEUS creasset primum hominem ad imaginem suam, voluerit, ut esset absolutus Dominus aliarum creaturarum, primus Pater & origo communis totius naturæ humanæ, & specialis dilectus cordis sui: Fecit ex ipso amicum suum, filium suum, & hæredem omnium bonorum suorum æternorum. Et ut attolleret ipsum ad hujus honoris fastigium, contulit ipsi gratiam tam nobilem, ut hæc ex ipso fecerit sanctum, gratiam tam abundantem, ut haberet, unde locupletaret totam suam posteritatem, cunctosque suos filios redderet sanctos, communicando illis naturam humanam, & cum illa simul gratiam divinam. An

quidquam sit excellentius, pretiosius, fortunatius?

Verùm non concessit ipsi favorem hunc adeò singularem, nisi cum quâdam conditione, & quidem hæc: Si manseris si telis inobedientiâ creatori tuo debitâ, conservabis pro te ipso hanc innocentiam tuam gratiam; & abs eò, quòd illâ te prives, conferes illam cunctis tuis posteris & filiis: Quia nascuntur ex Patre justo, justitia nascuntur sicut ipse. Videbo semper & amabo innocentiam Patris in innocentia filiorum, eò quòd visurus sim obedientiam filiorum in obedientia Patris sui. Verùm si econtra violare præsumpseris submissione ipsi debitam, non obtemperando ipsius legi, amittes gratiam innocentiam tuam pro te ipso, & pro totâ posteritate tuâ. Videbo semper, & odio habebò crimen Patris in personâ filiorum suorum, eò quòd visurus sim voluntatem filiorum in illâ primi parentis, quæ includit & complectitur omnes; inobedientia ipsius erit ipsorum inobedientia, & lapsus ipsius, lapsus ipsorum. Quia nascen-

scendum,
quòd fecit
DEUS cum
primo ho-
mine, do-
nando ipsi
gratiam in-
nocentiam,

scantur omnes ex patre rebelli & impio, erunt omnes impii & rebelles voluntati meæ. Et satis hoc erit, nasci filium ex tali patre ut peccator sit, miser & infelix.

Transfusio peccati originalis in filios Adam stupenda videtur, sed justa est & rationi conveniens,

Hoc, dicebam ipsi, valde stupendum videtur: siquidem quæri potest: ubi est justitia hujus pacti, ubi æquitas hujus conventionis? Nonne ipsam offendit rationem, dum dicitur, pauperes filiolos haberi reos peccati, cujus tam parum sunt participes aut complices, ut etiam illius non habuerint cognitionem, quòdque longè antea commissum est, quàm fuerint ipsi in mundo. Fateor, respondit mihi rationem nostram humanam id non capere; nihilominus nonne videmus ejusmodi, quid etiam inter homines, quod satis æquum nobis videtur?

Princeps aliquis enutriverat hominem vili satum loco, nobilitaverat ipsum, auxerat ipsum divitiis, suis ipsum accumulaverat favoribus, familiariter quoque utebatur ipso, promittens, se semper eadem usum bonitate in filios suos, si hujusmodi favoribus sese exhibuerit gratum. At ingratus rebellem se exhibet erga bonum hunc principem, & lætæ Majestatis committit crimen: Princeps non immeritò indignatus, exspoliatur ipsum nobilitate suâ, omnibus concessis exiit favoribus, non amplius ut dilectum, sed velut suum aspicit inimicum,

Hujus apposita similitudo.

ita ut non solum omnia perdat pro se, sed etiam pro omnibus filiis suis, qui nascuntur omnes deinceps ignobiles, miseri, gratiâ principis exuti, eò quòd sibi sint inimici sui. Si hoc iniquum non videtur, occur æquitati videatur dissentaneum, quòd ita rem egerit DEUS cum primo homine & totâ posteritate illius?

Verum est, dicebam ipsi, non esse id sine ratione: Sed quare dicitur, quòd peccatum hoc primi parentis coinquinet ejus filios in ipsorum Conceptione; si diceret, quòd, eum nati sint ex Patre peccatore, sequantur ipsi malum ipsius exemplum, & rebelles se, sicut ipse exhibeat DEO, ubi primum accipiunt suæ usum rationis; hoc nimis superque constaret experientiâ; sed quòd peccare possint primo momento, quo recipiunt esse, & antequam obtineant libertatis suæ usum, quis non dicat, repugnare hoc lætæ rationi? Quam obrem claram & præclarâ dedit mihi desuper explanationem: in primis quid intelligendum sit per hoc verbum Conceptione; & quomodo hæc commaculetur in omnibus filiis Adæ.

Oportet nosse, dicit mihi, conceptionem & mortem esse duos terminos vitæ hominis: Conceptione illam incipit, & mors illam absolvit. Hi duo termini tam oppositi habent certas similitudines & convenientias, à quibus melius de-

Comparatio inter stans Conceptione inflans motis.

Quare Adam sunt Patris

Cur in macule peccate quod n commaj

Compatatio inter infans Conceptionis & infans motis.

clarantur ambo; In conceptione anima unitur cum corpore, & momentum hujus unionis facit primum instans vitæ hominis; in morte separatur anima à Corpore, & hæc separatio est ultimum momentum vitæ hominis. Ante unionem actualem animæ & Corporis non potest dici quod infans sit conceptus, vel quod incipiat vivere, quantumvis jam habeat aliquid sui, materiã nempe, quæ paulatim disponitur iotra aliquot dies ad recipiendum animam. Et post separationem actualem animæ & corporis, non potest amplius dici, quod homo vivat, nec etiam, quod sit homo, quantumvis manant adhuc aliquid sui; Corpus nimirum, quod paulatim corrumpitur & redigitur in cineres, & anima ipsius, quæ abiit in æternitatem.

Cur infans maculetur peccato, quod non commisit.

Tu quæris, quomodo possibile sit, quod infans sit peccator in Conceptione suã, id est, in momento quo anima sua suo unitur corpori; non dico tibi, quod commiserit aliquod peccatum, hujus enim capax non est, imò ut propriè loquar, non est reus peccati, utpote non capax ad illud faciendum; sed dico, quod inficiatur contagione peccati primi parentis sui, quod infelicitè dimanavit usque ad ipsum, quodque ipsius anima fiat objectum iræ DEI in ipso instanti, quo unita est carni primi peccatoris. Adam erat homo

P. P. Isaac Tom. III.

quasi universalis, quia includebat in se totam naturam humanam, & idè infecit ipsam per peccatum suum: quãdam igitur ratione dici potest, Filium Adæ criminolum esse innocentem in Conceptione suã; Innocens est, quia nullum fecit malum; sed tamen criminolosus est, quia involvitur crimine primi parentis sui, cujus turpitudine dimanavit usque in personam ipsius.

Sed unde oritur ipsi hæc macula ita deturpans ipsum? An est ex parte animæ, vel ex parte corporis sui? Non potest esse ex parte animæ, quia hæc tota pura exit è manibus DEI in creatione suã non magis est ex parte Corporis, quia quãndiu non animatur, non est capax peccati; si ergò anima & corpus, quæ dæ sunt partes componentes hunc infantem in instanti Conceptionis suæ, innocentes sunt, totum, quod componunt, innocens quoque erit.

Verum est, respondit mihi, nec animam, nec Corpus separatim efficere culpam infantis, eòquod nulla harum partium sit culpæ obnoxia. Sed ecce tibi cardinem infelicitatis suæ! in ipso instanti, quo uniuntur, quod est momentum conceptionis, producant per unionem sui filium Adæ, & filium Adæ esse, sufficit, ut involvatur crimine parentis sui. Eheu! Si primus hoc omnium hominum patens conservasset gratiam innocens.

M

centis

Unde oritur culpa peccati originalis.

Sufficit esse filium Adæ, ut illius sit reus.

centiæ suæ pro seipso, & pro omnibus suis filiis, hæc gratia data & collata fuisset omnibus in momento conceptionis suæ, vi cuius consimiliter mox nati fuissent filii DEI sicut filii hominis, condens naturam erat & largiens gratiam: Natura & gratia pari ambulassent passu; sed cum privati sint gratiâ in instanti, quo deberent habere illam, & privati sint ex pœnâ peccati hominis, privatio hæc, quæ perditam notat innocentiam, est macula animæ, & id, quod nominamus maculam peccati originalis: Sufficit nasci filium Adæ, ut contrahatur ipsius deformitas & turpitudine.

Apparet
Sanctissima
Virgo con-
trahere de-
buit pecca-
tum origi-
nale.

Sufficit, dicebam ipsi, benè modò intelligo, quid sit conceptio, & quomodò hæc vel maculata vel immaculata esse possit. Verùm ex hæc regulâ universali, deducendum erit & concludendum, quòd, cum sanctissima Virgo verè sit filia Adæ, viâ ordinatâ descendens ab ipso,

concepta sit sicut cæteri omnes ipsius filii, & consequenter eandem omnium aliorum incurrit miseriam & infelicitatem, quòd nimirum peccati contraxerit maculam in conceptione suâ, sicut omnes alii, & hinc ampliùs non miror, si tot sanctissimi & sapientissimi viri, quales sunt Sanctus Bernardus, S. Thomas, S. Bonaventura, tantique alii hujus fuerint opinionis, cum vel maximè sit consentaneum rationi.

Eja quæso, ne sic appropere; respondit mihi, oris habitu admodum benigno, ne tam citò sententiam feras adversùs Matrem admirabilem Salvatoris nostri; habes pro fundamento legem communem, verum est; sed an igitur non esse regulam tam universalem, quæ suâ careat exceptione. Examinemus paulisper accuratius causam, & certus sum te statuarum pro illa.

* * *

ARGUMENTUM.

An cum fundamento credibile sit Conceptionem Sanctissimæ Virginis esse Immaculatam.

ARTICULUS II.

Quando
Scriptura
loquitur
clare, etc.
dendum
est.

Necessariò vel in peccato vel absque peccato concepta est, adeòque Conceptionem ipsius vel maculatam vel immaculatam esse oportet: Ambo vera esse non pos-

sunt, cum sint contradictoria; necessariò una ex his propositionibus vera est, & altera falsa. Sed quænam est hæc? Consultamus Sacram Scripturam, quæ oraculum est veritatis, & neminem deci-

Quid
eiend
quan
scrip
loqui
obitu